

KOPĀ AR DIRIĢENTU KRISTOFU RUSĒ

koncertzāles *La Seine Musicale* kafejnīcā laikā, kad tapa Ģaspares Spontīni operas *Vestāliete* koncerts un ieraksts Parīzē

OPERAS MEKĀ.

Mimī lomā Džakomo Pučīni operas *Bohēma* vēsturiskajā iestudējumā Franko Dzeffirelli režijā un scenogrāfijā Milānas opernamā *Teatro alla Scala*

ju Vroclavas operā. Kritiķiem tas varbūt nešķitīs interesanti, jo tur nav nekā tāda, kas jau nebūtu dzirdēts: Toska, Čočo Sana, Nāra, Mimī, Mízete, Adriāna Lekuvrēra un tā tālāk. Taču tas ir pārbaudījums jebkuram soprānam, jo šo repertuāru ir dziedājušas visas lielās operzvaigznes. Pavisam neplānoti ierakstīju to kolēģes vietā, kura atteicās pēdējā brīdī.

Kur un kad plānots atteikot Tosku uz operskatuves?

Tas, ka albumā ierakstīju Toskas āriju, nenozīmē, ka es šo lomu dziedu uz

operaskatuves. Tosku esmu atteikusies dziedāt vismaz sešas reizes un vēl vismaz piecus gadus nedziedāšu. Vēl par garu. Balsij ir jānobriest, un deserts ir baudāms tikai pēc pamatēdiena. Man ļoti paveicās karjeras sākumā debitēt tieši ar *Traviatu*, taču es ļoti ilgi tai gatavojos un biju iemācījusies jau vairākas lomas. Čočo Sanai arī briedu vismaz desmit gadu. Vēl ilgi turpināšu dziedāt *belcanto* repertuāru, it sevišķi visu dramatisko: visas trīs Doniceti karalienes, Bellīni Normu, Lukrēciju Bordžu, Semiramīdu un agrīno

Verdi – arī viņa pirmo operu *Lombardieši*. Ir ļoti svētīgi, veselīgi to visu dziedāt.

Būs daudz lomu debiju. Tāds ir mans ceļš, ka ir pastāvīgi jāmacās. Tāpat kā dakteriem. Gribētos vairāk strādāt arī ar kameramūziku, taču pagaidām pietrūkst laika: lomas vispirms ir jāemācās, un katrs operas jauniestudējums teātrī tiek gatavots vismaz mēnesi. Šosezon dziedāšu trijās Verdi *Rekviēma* interpretācijās: ar Danielu Barenboimu Montekarlo operas sezonas atklāšanā, Daniēles Gati vadībā Minhenes filharmonijā un ļoti interesants atskaņojums būs maestro Rikardo Šaji vadībā vēsturiskajā vietā Milānas Svētā Marka baznīcā ar *La Scala* orķestri un kori. Verdi *Rekviēms* bija viens no maniem lielākajiem sapņiem. Pirmoreiz tajā dziedāju Verdi festivālā pagājušajā gadā.

Neraugoties uz intensīvo darba grafiku, atradi laiku un spēku arī šovasar uzstāties Dziesmu un deju svētkos. Turklāt šoreiz gan atklāšanas, gan noslēguma koncertā.

Piedalīties noslēgumkoncertā man piedāvāja diriģente Aira Birziņa. Man jau sen bija sapnis piedalīties Dziesmu svētku noslēgumkoncertā. Es vienmēr gribēju tur, Lielajā estrādē, dziedāt, bet mani neviens neaicināja. Vispār sākumā es tur nebiju paredzēta, liels paldies Airai Birziņai, viņa mani tur dabūja iekšā – ar solo Selgas Mences dziesmā *Kur tu biji, bāleliņi*. Tā ir ļoti vienkārša, un parasti šo solo nodzied kāds soprāns no kora. Skaņdarbs, kuru dziedāju svētku atklāšanas koncertā laukumā pie *Arēnas Rīga*, gan nebija gluži piemērots tāda tipa koncertam, kurā dominēja popmūzika.

Atceros, dziedāji arī 2018. gada Dziesmu un deju svētku atklāšanas koncertā – stindzinoši aukstā vakarā Skonto stadionā 2018. gadā.

Toreiz man bija ļoti grūts brīdis dzīvē. Nomira vectēvs, un iepriekšējā dienā bija bēres. Viss bija vienā laikā: gan mana pirmā CD ieraksts Palermo, gan bēres, gan Dziesmu svētki, un nākamajā dienā jau bija jābrauc atpakaļ uz Palermo, lai ieskaņotu pirmo disku, kas turklāt bija manas kompānijas *Prima Classic* pats sākums. Tas viss toreiz bija ļoti intensīvi.

Projekti dzimtenē turpināsies?

Uzskatu, ka mums, mūsu paaudzei, ir jāpapildina savas valsts kultūra gan literatūras, gan mūzikas, gan izglītības ziņā. Citādi laiks paies un nākamās paaudzes jautās: kas tad bija šajos gados? Kas šeit notika? Visi pasaulē pazīst mūsu dziedātājus, arī vairākus instrumentālistus, diriģentus, komponistus un nu jau arī sportistus. Mūsu Latvijas vēsture ir absolūti saistīta ar mūziku. Sastopot latvieti pasaulē, pirmais jautājums ir: tu dziedī vai dejo? Reti kurš to nedara, un muzikalitāte ir neatņemama mūsu tautas sastāvdaļa.

Bet kā vēl pietrūkst?

Man ļoti gribas novēlēt Latvijas kultūrai labu, skaistu akustisko koncertzāli Rīgā. Un drīz! ●